శకునం

టి. కమల

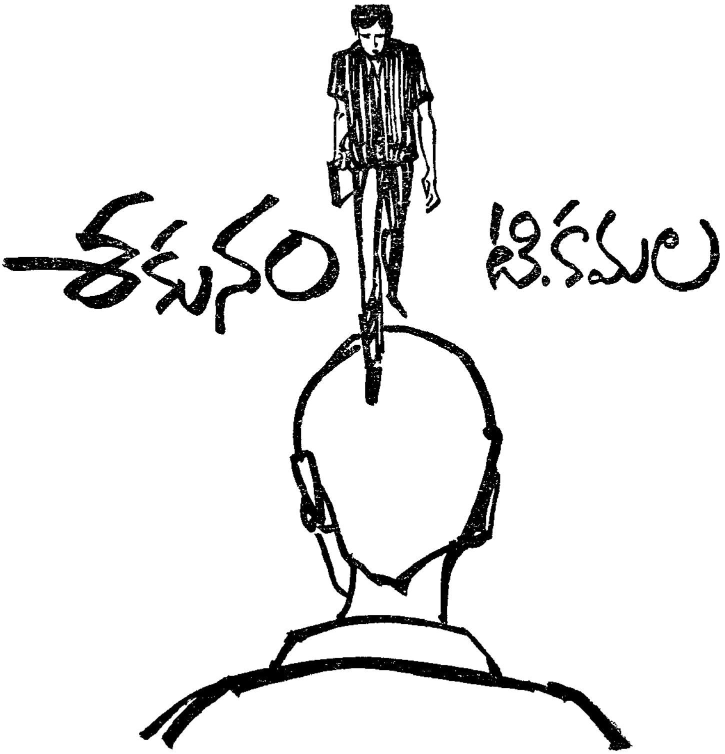

ఆ రోజు ఉదయం పదిగంటలకి యూనివర్సిటీలో ఇంటర్వ్యూ వుంది ఆనందరావుకి.

ప్రొద్దున్నే లేచి కాలకృత్యాలు ముగించుకొని, కావలసిన సర్టిఫికేట్లూ అవీ యివీ సమకూర్చుకునేసరికి తొమ్మిది గంటలై పోయింది.

ఇంటర్వ్యూకి యింకోగంట టైముంది. ఇప్పుడు బయలుదేరితేనేగాని ఏ సిటీ బస్సో అందుకొని కొంచెం ముందుగా యూనివర్సిటీకి చేరుకోలేం.

కాఫీ త్రాగి బయలుదేరటానికి సిద్ధమవుతూంటే ఆనందరావు తల్లి అంది–

“ఒరేయ్ బాబూ! బయలుదేరే ముందు ఎవరొస్తారో కాస్త చూచుకొని మరీ బయలుదేర్రా.”

నిజానికి ఎప్పుడూ తన తల్లే ఎదురొచ్చేది–ఏ శుభకార్యార్థమై తను బయలుదేరుతున్నా. కాని సంవత్సరం క్రితం తన తండ్రి చనిపోవడంతో తనకా అదృష్టం లేకుండా పోయింది.

“అలాగేనమ్మా” అంటూ కుర్చీలోంచి లేచి నిలబడ్డాడు ఆనందరావు–టేబిల్ మీది ఫైలు చేత్తో పట్టుకొని.

లేచి నిలబడిందే తడవుగా ఎవరో ‘హచ్’ మంటూ తుమ్మారు.

ఉలిక్కిపడ్డాడు ఆనందరావు.

"ఎవరో తుమ్మినట్లున్నారా అబ్బాయ్! కాసేపు కూర్చొని మరీ బయలుదేరు" అంది ఆనందరావు తల్లి-కాళీ కాఫీ కప్పు అందుకొని లోపలి కెళ్తూ.

చేసేదిలేక కుర్చీలో కూర్చుండి పోయాడు ఆనందరావు

ఐదు నిముషాలు గడిచాయి.

ఆనందరావు లేచి నిలబడ్డాడు మళ్ళీ. ఈసారి ఎవరూ తుమ్మిన శబ్దం వినబడ లేదు. ధైర్యంచేసి రెండడుగులు వేశాడు.

అంతే!

నల్లపిల్లి కాళ్ళకు అడ్డుపడింది. మళ్ళీ హతాశుడై పోయాడు.

ఇదేమిటి చెప్మా! ఇలా అపశకునాల మీద అపశకునాలు ఎదురౌతున్నాయ్. ఇంత శ్రమపడి ఇంటర్వ్యూకి వెళ్ళినా సెలెక్టవుతానో లేదో-అనుకొన్నాడు ఆనందరావు.

నిజానికి కాళ్ళకు అడ్డుపడిన పిల్లి తమ పెంపుడు పిల్లే. తన తండ్రి బ్రతికున్నరోజుల్లో ఇంట్లో ఎలుకల బాధ భరించలేక ఎక్కడినుండో ఓ పిల్లి కూనని పట్టుకొచ్చాడు. అదే యిది. అయితే-అప్పటినుండీ ఎలుకల బెడదైతే యింట్లో సమసిపోయిందిగానీ, యిలా యింట్లోవాళ్ళు ఏ శుభ కార్యార్థమో బయలుదేరుతుంటే-నేనున్నానంటూ-కాళ్ళకు అడ్డుపడుతుంది ఎంత పెంపుడు పిల్లయితే మాత్రం పిల్లి పిల్లేగదా! పిల్లి ఎదురయితే బయలుదేరకూడదని తన తండ్రి బ్రతికున్న రోజుల్లో చెబుతూ వుండేవాడు. ఆయన తరం గడిచి పోయింది. కాని ఆయన ప్రతిపాదించిన ఆచార వ్యవహారాలు మాత్రం మా ఇంట్లో నిలిచిపోయాయి. ఆయన ఆచారాలే తనకూ వచ్చాయంటారు అందరూ

కాని-ఏ మూలనుండో అప్పుడప్పుడూ అనిపిస్తుంది ఆనందరావుకి-ఇంత చదువూ చదివి ఇంటి వెనకాల చచ్చినట్లు, యిలా ఈ మూఢనమ్మకాలను భుజాన వేసుకొని తిరుగుతున్నా నేమిటి చెప్మా-అని కాని అంతలోనే తన తండ్రి జ్ఞాపకం వస్తాడు. తనకు జరిగిన సంఘటనలు జ్ఞాపకం వస్తాయి. ఆ వెంటనే గుండెల్లో మరో మూల ఎక్కడో కలుక్కుమంటుంది. ఈ ఆచార వ్యవహారాలను పాటించకపోతే సంభవించే అనర్థాలు ఎంత దారుణంగా వుంటాయోనని భయపడిపోతాడు.

అందుకే—వెనక్కి తిరిగి మళ్ళీ కుర్చీలో కూలబడిపోయాడు ఆనందరావు.

ఆతడికి మహా చికాకుగా వుంది. ఇంటర్వ్యూలో ఎటువంటి ప్రశ్న లడుగు తారో తెలీదు. ఆదిగులు ఒక ప్రక్కన మనస్సును పట్టి పీడిస్తుంటే, ఈ శకునాలు ఎదురై మరో ప్రక్క మనసుని అల్లకల్లోలం చేసేస్తున్నాయి.

మరో అయిదు నిముషాలు భారంగా గడిచాయి.

లేచి నిలబడ్డాడు ఆనందరావు.

ఈసారి ఎవ్వరూ తుమ్మలేదు. పిల్లి కూడా కాళ్ళకు అడ్డుపడలేదు. ధైర్యంగా ముందుకు అడుగులు వేసుకుంటూ వీధి గుమ్మం దాటాడు. వీధిలో పడ్డాడు బారెడు దూరం నడిచాడో లేదో మళ్ళీ అపశకునం.

గుండెలో రాయిపడింది ఆనంద రావుకి.

ఇలా అయితే యిక ఇంటర్వ్యూకి వెళ్ళినట్లే — చిరాకుపడిపోయాడు ఆనందరావు.

దూరంగా ఓ ఆకారం ఆ శాల్తీకి తల మీద వెంట్రుకలు సున్నా. సున్నని గుండు మీద, తెల్లని మల్లుగుడ్డ ముసుగేసు కుంది.

ఆ శాల్తీ నెమ్మదిగా ఒక్కో అడుగూ వేసుకొంటూ ఆనందరావుకి ఎదురొ స్తోంది. ఆమె నడిచే ఒక్కో అడుగూ ఒక్కో మెగాటన్ బాంబులా ఆనందరావు గుండెల్లో ప్రేలుతున్నాయి.

ఆనందరావుకి మొదట దుఃఖం వచ్చింది. ఆ తర్వాత కోపం వచ్చింది.

ఛీ! ఛీ! వెధవ ముండ! అసలు తనకే గనుక అధికారముంటే ఈ వెధవ ముండలు వీధులవెంట నడవకూడదని శాసించేవాడిని. ఒకవేళ తన శాసన్నాన్ని అతిక్రమించి వీధులవెంట నడిస్తే నిర్దాక్షిణ్యంగా తుపాకీతో కాల్చేయమని పోలీసులకి ఆర్డర్స్ జారీచేసేవాడిని— అని అనుకొన్నాడు మనసులోనే ఆనందరావు.

కాని—ఆ వెంటనే తన తల్లి జ్ఞాపకం వచ్చింది. తన తల్లి పొందే మనోవేదన జ్ఞాపకం వచ్చింది. తన తల్లి కూడా వెధవ ముండేగదా! భర్త చనిపోయి దిగులుతో కృంగిపోతున్న స్త్రీయే గదా! తన తల్లిని చూచి కూడా తనలాగే యింకె వరైనా తిట్టుకోవచ్చుగదా! తనకా ఇంగితజ్ఞానం యిసుమంతైనా ఎందుకు లేకుండాపోయింది—మనస్సులోనే బాధ పడిపోయాడు ఆనందరావు.

తనకు శకునాలమీద గట్టి నమ్మకమే వుండవచ్చు. అంతమాత్రంచేత ఎదుటి వ్యక్తిని తిట్టుకొనే అధికారంగానీ, అహం భావంగానీ తన కెవరిచ్చారు? తనలో తనే సిగ్గుపడిపోయాడు ఆనందరావు.

చేసేదిలేక మళ్ళీ వెనక్కి తిరిగాడు.

నీరసంగా ఇంట్లోకి ప్రవేశించి, కుర్చీలో కూలబడ్డ కొడుకుని చూచి ఆశ్చర్యపోయింది ఆనందరావు తల్లి.

"ఏం బాబూ! ఏమైంది?" ఆదుర్దాగా ప్రశ్నించింది.

నిజం చెప్పలేకపోయాడు ఆనందరావు

అవును, ఏమని చెప్తాడు? తనకు ఓ వెధవముండ ఎదురొచ్చిందని

చెప్తాడా? అలా చెప్పగలడా? అలా చెప్తే తన తల్లి బాధపడదూ!

అందుకే అన్నాడు—

"ఏం లేదమ్మా! ఓ సర్టిఫికేట్ మర్చిపోయా తీసుకెళదామని వచ్చాను," అని.

ఆనందరావు తల్లి మరి మాట్లాడలేదు. లోపలి కెళ్ళిపోయింది.

మరో అయిదు నిముషాలు కూర్చొని భయం భయంగానే లేచి నిలబడ్డాడు. ఇల్లు దాటి వీధిలో పడ్డాడు.

ఈ సారి తను అనుకొన్నట్లుగా ఏ అపశకునమూ ఎదురవ్వలేదు.

కాని—

ఓ వంద గజాలు నడిచిన తర్వాత డీలక్స్ హోటల్ సెంటర్ చేరుకొనే సమయంలో మాత్రం ఓ కుర్రాడు—బహుశా ఏ కాలేజీ కుర్రాడో—ఎదురయ్యాడు. మొదటిసారిగా ఎదురొచ్చిన మనిషి కాబట్టి ఆ వ్యక్తిని గుర్తుపెట్టుకోవడం ఆనందరావుకో అలవాటు.

అతగాడి వయస్సు షుమారు యిరవై మూడూ యిరవైనాలుగూ వుండొచ్చు—మాసిన చొక్కా—మాసిన పాంటూ, చేతిలో ఓ పుస్తకమూ, ఆ పుస్తకం నిండుగా ఏవో కాగితాలూ

అతగాడ్ని మరోసారి చూచి, అతన్ని దాటుకొని డీలక్స్ సెంటర్ చేరుకొన్నాడు. తన అదృష్టం బావుండి యూనివర్సిటీకి వెళ్ళే సిటీబస్సు బయలు దేరటానికి రెడీగా వుంది. ఎప్పుడూ కిట కిట లాడుతూ ప్రెగ్నెంట్ లేడీలా నిండుగా వుండే సిటీబస్సు ఆ రోజెందుకో ఖాళీగా వుంది. అప్పుడే అనుకొన్నాడు ఆనందరావు—తనకెదురొచ్చిన ఆ కాలేజీ కుర్రాడి శకునమే అయ్యుంటుందని. చూడబోతే ఆ కుర్రాడి శకునం చాల శుభదాయకంగా వుంది అని కూడా అనుకొన్నాడు ఆనందరావు. ఆలస్యం చెయ్యకుండా గబుక్కున లోపలికి దూరి ఓ మంచి సీటు చూసుకొని కూర్చున్నాడు.

యూనివర్సిటీ దగ్గర్లోనే వుంది కనుక అనుకున్న టైంకి కొంచెం ముందుగానే చేరుకొన్నాడు ఆనందరావు.

* * *

రెండురోజుల తర్వాత ఇంటర్వ్యూ రిజల్ట్సు వొచ్చాయి.

ఆనందరావు సెలెక్టయ్యాడు.

అతడి ఆనందానికి అవధుల్లేకుండా పోయాయి. నిజంగా ఇంటర్వ్యూలో తను పొడిచేసింది ఏమీలేదు. ఎగ్జామినర్స్ ఏవో వాళ్ళ నోటి కొచ్చింది అడిగారు. తన నోటి కొచ్చింది తను చెప్పాడు. నిజం చెప్పాలంటే తను సెలెక్టవుతాడని కలలో కూడా అనుకోలేదు కాని సెలెక్టయ్యాడు.

మరోసారి ఆనందరావు నమ్మకం రుజువయ్యింది ఆ రోజు తనకు ఎదురొచ్చిన కాలేజీ కుర్రాడే తను సెలెక్టవ

టానికి కారణమని ఆనందరావుకి గట్టి నమ్మకం ఏర్పడిపోయింది.

ఆ మాటే తన తల్లితో అన్నాడు ఆనందరావు.

"ఎవరో కుర్రాడు—మంచి శకునంలా వుంది. ఈసారి కనిపిస్తే థాంక్స్ చెప్పు" అంది ఆనందరావు తల్లి.

నిజమే. ఆ కుర్రాడు కన్పిస్తేబావుణ్ణు అతడు కనిపిస్తాడని సిక్స్త్ సెన్స్ చెబుతోంది ఆనందరావుకి.

* * *

ఆ కుర్రాడి కోసం రోజూ ప్రయత్నిస్తూనే వున్నాడు ఆనందరావు

ఓ రోజు అనుకోనివిధంగా ఆ కుర్రాడు తటస్థపడ్డాడు.

ఆ రోజు ఆనందరావు డీలక్స్ హోటల్‌కి టీ త్రాగటానికని వెళ్ళాడు. అనుకోని రీతిగా కుర్రాడు వచ్చి ఆనందరావుకి ఎదురుగా కూర్చున్నాడు

ఆనందరావు గర్తుపట్టాడు. అదే మాసిన చొక్కా—మాసిన పాంటూ—చేతిలో పుస్తకమూ-పుస్తకం నిండుగా కాయితాలూ.

ఆనందరావే మొదట పలుకరించాడు

"సారీ సార్! మీ పేరు తెలుసుకోవచ్చా?"

పరిచయంలేని వ్యక్తి పలుకరించగానే ముందుగా కొంచెం కంగారుపడ్డాడా కుర్రాడు.

"నా పేరు శంకరం" అన్నాడు తర్వాత నెమ్మదిగా.

"నా పేరు ఆనందరావు. నన్నెప్పుడైనా మీరు చూశారా?" అని అడిగాడుఆనందరావు.

"చూశాను-ఒకే ఒక్కసారి" అన్నాడు శంకరం

ఎక్కడ చూశావు? ఎప్పుడు చూశారు? అని ఆనందరావు అడగలేదు కారణం అతడి ఆనందం అతడిది. ఇన్నిరోజుల తన నిరీక్షణ ఫలితంగా ఈరోజు ఎలాగో అతగాడు కనిపించాడు. కృతజ్ఞతలు చెప్పుకోవాలి. ఇదీ ఆనందరావు ఆరాటం.

"నేను కొన్నిరోజుల క్రితం ఒక ఇంటర్వ్యూకి వెళ్ళాను. అదృష్టవశాత్తూ సెలెక్టయ్యాను" అన్నాడు ఆనందరావు ఉపోద్ఘాతంలా.

శంకరానికి ఆశ్చర్యంగా వుంది. ఇంటర్వ్యూ విషయం తన కెందుకు చెబుతున్నాడో అర్థంకాలేదు. తనెప్పుడూ ఆనందరావుతో ఇంటర్వ్యూకి వెళ్ళలేదు. అటువంటప్పుడు తనతో ఆ విషయం చెప్పవలసిన అవసరం ఏమిటో ఎంత ఆలోచించినా అర్థంకాలేదు.

"చాలసంతోషం. అదృష్టవంతులు" అని మాత్రం అనగలిగాడు శంకరం.

"థాంక్స్. ఈ రెండురోజులూ మీరు కనిపిస్తారేమోనని తెగ వెదికాను. మీరు కనిపించలేదు. కనీసం మీ ఇల్లు కూడా ఎక్కడో నాకు తెలీదు. ఈ రోజు నా అదృష్టంకొద్దీ అనుకోనివిధంగా మీరు కనిపించారు," అన్నాడు ఆనందరావు.

ఎందుకు అన్నట్లు చూశాడు శంకరం.

ఏదో చెప్పబోయి అంతలోనే ఆగిపోయాడు ఆనందరావు.

కారణం-అక్కడికి సర్వర్ వచ్చాడు.

"మీరేం తీసుకొంటారు ?" అని అడిగాడు ఆనందరావు.

"టీ చాలు." శంకరం చెప్పాడు.

"ఏక్ ఛాయ్" ఆర్డరిచ్చాడు ఆనందరావు.

సర్వర్ వెళ్ళిపోయాడు.

రెండు నిముషాలు ఎవ్వరూ మాట్లాడుకోలేదు. శంకరం దేన్ని గురించో ఆలోచిస్తూ వుండిపోయాడు.

"సార్." ఆనందరావే మళ్ళీ ప్రారంభించాడు.

"చెప్పండి" అన్నాడు-శంకరం.

"మీకు శకునాలమీద నమ్మకముందా ?"

"ఎందుకలా అడిగారు ?"

"ఊరికినే మీకభ్యంతరమైతే మానేస్తాను." బాధపడుతున్నట్లుగా అన్నాడు ఆనందరావు.

"ఫర్వాలేదు. చెప్పండి"

"నాకు శకునాలంటే చాల నమ్మకం సార్. బహుశా మా నాన్నగారి దగ్గరి నుండి అది నాకు సంక్రమించి వుంటుందేమో" అన్నాడు ఆనందరావు

"మీరు మరోలా భావించకపోతే నేనోటి చెప్తాను. వీటిమీద నాకు బొత్తిగా నమ్మకం లేదు. నా మీద నాకు నమ్మకం. నా చేష్టలమీద నాకు నమ్మకం. నా ఆత్మవిశ్వాసంమీద నాకు

నమ్మకం అంతేగాని ఈ ఆచారాలూ, మూఢనమ్మకాలు అంటే నా కెందుకో మొదటినుంచీ అయిష్టమే" అన్నాడు శంకరం

ఆనందరావు యిబ్బందిగా కుర్చీలో కదిలాడు

"అలా అనకండి సార్. మీకో ఉదాహరణ చెప్తాను వినండి. ఆ రోజు నేను ఇంటర్వ్యూకి బయలుదేరుతుంటే ఎవరో తుమ్మారు. తర్వాత ఓ నల్లపిల్లి కాళ్ళ కడ్డం పడింది. ఆ తర్వాత ఓ విధవరాలు ఎదురైంది. అన్నిసార్లూ నా ఓపికను నేను పరీక్షించుకొని, వెనక్కి తిరిగెళ్ళి, కాసేపు కుర్చీలో కూర్చొని, మళ్ళీ బయలుదేరాను. ఆఖరుకు మీరు ఎదురొచ్చారు. మీ శకునం మంచిది కాబట్టి నేను సెలెక్టయ్యాను" అన్నాడు ఆనందరావు

శంకరం వెంటనే మాట్లాడలేదు.

ఆనందరావు ముఖంలోకి చూచి నెమ్మదిగా ప్రారంభించాడు-

"చూడండి ఆనందరావుగారూ! నా కెందుకో మీరు పొరబడ్డారనిపిస్తోంది. మీ రింకా పాతకాలంలోనే వున్నారనిపిస్తోంది. రాతియుగం పోయి రాకెట్ యుగం వచ్చింది. రాజులూ రాజ్యాలూ పోయి ప్రజలే దేశాన్ని పరిపాలిస్తున్న రోజు లొచ్చాయి. సైన్సు రోజురోజుకీ పురోగ మిస్తుంది ఇలాంటి సైంటిఫిక్ యుగంలో కూడా మీరింకా మూఢనమ్మకాలపు పట్టుకొని ఆరాధిస్తున్నారంటే నాకెందుకో బాధగా వుంది......

"ఇకపోతే మీకు ఎదురైన శకునాలను గురించి నాకు తోచిన రెండు ముక్కలు చెప్తాను. మీరు బయలు దేరినప్పుడు ఎవరో తుమ్మారన్నారు. అతగాడికి తుమ్మొచ్చింది. తుమ్మాడు అది మీరు అపశకునంగా తీసుకుంటే, అతగాడ్ని తిట్టుకుంటే అది అతగాడి ఖర్మ అని చెప్పాలి. ఇకపోతే మీ కెదురైన రెండవ శకునం నల్లపిల్లని చెప్పారు. నల్లపిల్లి అపశకునం అని మీరు భావించితే భావించవచ్చుగాని- పిల్లి అపశకునం కాదనీ, శుభ శకునమే నని ఎన్నో సాక్ష్యాధారాలున్నాయి. 'మంగళం కృష్ణ మార్జాలం' అని అన్నారు మన పెద్దలు. నల్లపిల్లి శుభ దాయకం అని దానర్థం. వెనుకటికి ప్రిన్స్ ఆఫ్ వేల్స్ ఇండియాకు ప్రయాణ మవుతూ నల్లపిల్లుల్ని ఎదురొచ్చే ఏర్పాటు చేసుకొన్నాడట శుభం జరుగు తుందని. చూశారా! మన పురాణేతి హాసాలేగాక పాశ్చాత్య దేశస్థులు కూడా నల్లపిల్లి శుభదాయకమని చెబుతున్నారు. అంతేగాదు, దేవుళ్ళమీద, దేవతలమీద మన కవులు ఎలా శతకాలు వ్రాశారో అలాగే పిల్లిమీద కూడా బోలెడన్ని శతకాలూ, పద్యాలూ రాశారు మన కవులు. కాబట్టి పిల్లి ఎదురు రావడం అన్నివిధాలా శుభదాయకమే ఇకపోతే

మీకు ఎదురైన మూడవ అపశకునం వెధవముండ భర్తను కోల్పోయి. ఆ ముదో తనాన్ని పోగొట్టుకుని తన దురదృష్టాన్ని తలుచుకొని తనలో తనే కుమిలి కుమిలి ఏడ్చే ఆ యిల్లాలు వీధుల వెంటకూడా నడవటానికి అర్హురాలు కాదా? అలా నడవడం ఆమె చేసిన నేరమా? ఇది చాలా దారుణం సార్! ఇలా శకునాల పేరుతో మిమ్మల్ని మీరే మోసం చేసుకొంటున్నారు. ఇలా కఠినంగా మాట్లాడినందుకు క్షమించండి," అన్నాడు శంకరం-అంతకంటే అధికంగా మాట్లాడటం ఇష్టంలేనట్లు.

ఆనందరావు ఆలోచనలో పడ్డాడు. కాని అతగాడి మనస్సు శంకరం చెప్పిన మాటల్ని అంగీకరించనందోంది.

"అయితే శంకరంగారూ! నేను సెలెక్ట్ కావడానికి మీ శకునమంటే మీరు అంగీకరించరన్నమాట".

"ఎంతమాత్రమూ అంగీకరించను. మీరు ఇంటర్వ్యూలో బాగా ఆన్సర్ చేసివుంటారు. అందుకే సెలక్టయ్యారు.

పెద్దగా నవ్వాడు ఆనందరావు.

"ఎందుకలా నవ్వుతారు" శంకరం ఆశ్చర్యపోతూ అడిగాడు.

"కాకపోతే మరేమిటిసార్ నేను బాగా ఆన్సర్ చేశానంటే నవ్వొచ్చింది. నిజం చెప్పమంటారా సార్! నేను అస్సలు ఫిఫ్టీ పర్సెంట్ కూడా ఆన్సర్ చెయ్యలేదంటే నమ్మండి అయినా ఇంటర్వ్యూలు కేవలం బోగస్ సార్ చదివేవదువులకీ, చేసే ఉద్యోగాంకీ అసలు సంబంధమే వుండదు ఇకపోతే ఇంటర్వ్యూలలో అడిగే ప్రశ్నలకీ మనం చదివిన చదువు కీ ఎక్కడా లింకే వుండదు డాక్టర్లనీ, ఇంజనీర్లనీ పాలిటిక్స్ గురించీ, పాలిటిక్స్ వాళ్ళని మెడిసిన్, ఇంజనీరింగ్‌లని గురించీ ప్రశ్నలు అడిగితే ఎవరుమాత్రం ఎలా ఆన్సర్ చేస్తారు, చెప్పండి. నామట్టుకు నేను ఏదో నోటికొచ్చింది చెప్పాను. అసలు నా సెలక్షన్ గురించి యిప్పటికీ నాకు ఆశ్చర్యంగానే వుందంటే నమ్మండి అందుకే నాకు జాతకాలన్నా, శకునాలన్నా చచ్చేంత నమ్మకం."

"మీరు మళ్ళీ పొరబడుతున్నారు. ఇంటర్వ్యూకి వచ్చిన వాళ్ళందర్లోకి మీరే బెటర్ కాండిడేట్ ఆయ్యుంటారు. మిగిలిన వాళ్ళు మీకంటే యింకా ఘోరంగా ఆన్సర్ చేసివుంటారని మీ రెందు కనుకోరు"

"అది పాయింటే కావొచ్చు. కాదనను. కాని ఈ రోజుల్లో మెరిట్‌ని చూసి సెలక్ట్ చేస్తున్నారంటే మాత్రం నే నమ్మను. ఉత్తరమో దక్షిణమో ఏదో ఒకటి ఉండాలి. నాకు ఆ రెండూలేవు. ప్రతి చిన్న ఉద్యోగానికి మినిస్టరు దగ్గర్నుండి ప్రైమ్‌మినిస్టర్ వరకూ ఇంటర్‌ఫియర్ అవుతున్నారంటే మీరు అంగీకరిస్తారో లేదో నాకు తెలీదు అటు

వంటప్పుడు నేను సెలెక్ట్‌కావడం కేవలం నేను బయలుదేరిన వేళావిశేషమే. కాక పోతే మరేమిటి? చెప్పండి" అన్నాడు ఆనందరావు

"లోకంలో అవినీతి లేదని నేననను. కాని లోకమంతా అవినీతి మీదుగానే నడుస్తుందంటే మాత్రం నే నొప్పుకోను" అన్నాడు శంకరం.

ఇంతలో టీ తీసుకొచ్చి టేబుల్ మీద పెట్టాడు సర్వర్.

వాళ్ళ సంభాషణ ఆగిపోయింది.

టీ త్రాగాడు శంకరం.

సర్వర్ బిల్లు యిస్తుంటే బలవంతంగా ఆనందరావే తీసుకొన్నాడు.

"నేను త్రాగిన టీకి మీరు బిల్లు చెల్లించడం ఏమంత సమంజసంగా లేదు సార్" అన్నాడు శంకరం కొంచెం నొచ్చుకున్నట్లుగా.

"నేను సెలక్టయిన శుభసమయాన్ని పురస్కరించుకొని మీకు తేనీరు ఆఫర్ చేశాననుకోండి నా సంతోషాన్ని కాదన కండి" అన్నాడు ఆనందరావు. అతగాడి మాటల్లోని అభ్యర్థన చూసిన తర్వాత కాదనలేకపోయాడు శంకరం.

కొద్ది క్షణాలు మౌనంగా వుండి పోయారు యిద్దరూ.

"ఇంతకీ మీరేం చేస్తున్నారో చెప్ప లేదుగా" ఆనందరావే అడిగాడు.

శంకరం ముఖంలో రంగులు మారాయి, దీర్ఘంగా నిట్టూర్చాడు.

"నా గురించి తెలుసుకోవాలను కొంటున్నారా?" పేలవంగా నవ్వుతూ అడిగాడు శంకరం

"మీ కభ్యంతరం లేకపోతే" అన్నాడు ఆనందరావు

"ఇందులో అభ్యంతరాని కేముంది లెండి. చెప్తాను. అయితే నేనేం చేస్తు న్నానో చెప్పేముందు మా కుటుంబ పరిస్థితి టూకీగా చెబితే మంచిదని నా అభిప్రాయం. మా తల్లిదండ్రులకి నేనొక్కణ్ణే కొడుకుని. నాకు పెద్ద పెద్ద చదువులు చదవాలనీ, పెద్ద పెద్ద ఉద్యో గాలు చెయ్యాలనీ, నా తల్లిదండ్రుల్నీ, నా తోబుట్టువుల్నీ సుఖపెట్టాలనీ మహా కోరిగ్గా వుండేది. కాని నా కోరిక తీర లేదు. అందుక్కారణం ఉద్యోగం చేస్తున్న మా నాన్నగారు అకస్మాత్తుగా ఓ ప్రమాదంలో చనిపోయారు తత్ఫలి తంగా నా చదువాగిపోయింది. పైపెచ్చు కుటుంబభారం నా నెత్తిమీద పడింది. అందుకు నేను బాధపడలేదు. నా కర్తవ్యంగా భావించాను. కాని కుటుంబాన్ని ఎలా పోషించాలో అర్థం కాలేదు. అమ్మకు ఆరోగ్యం ఎప్పుడూ బావుండదు. నాకు - చదువుకొంటున్న యిద్దరు చెల్లెళ్ళున్నారు. పెళ్ళికెదిగి ఇంట్లో కూర్చున్న యిద్దరక్కయ్య లున్నారు వీళ్ళందర్నీ పోషించి పెళ్ళిళ్ళు చెయ్యాల్సిన బాధ్యత నామీద వుంది..." చెప్పడం ఆపాడు శంకరం.

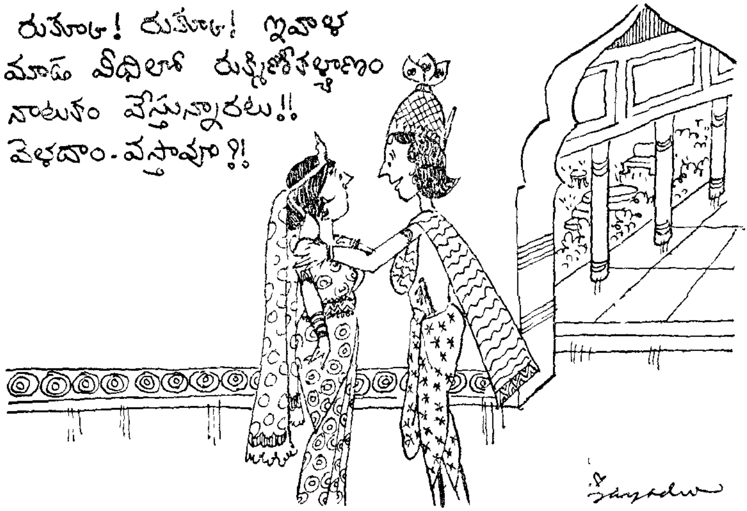

"పోనీ ఏదైనా ఉద్యోగానికి ప్రయత్నించకపోయారా" అన్నాడు ఆనందరావు.

"బి ఎ లోనే నా చదువాగిపోయింది. అప్పటినుండీ నేను ప్రయత్నించని ఉద్యోగమంటూ ఏదీలేదు. కాని నాకు ఉద్యోగం దొరకలేదు. ఉద్యోగం దొరికినంతమాత్రంచేత అన్నం తినడం తప్పదుగదు సార్! నేనుతిన్నా తినక పోయినా నా చిన్నారి చెల్లెళ్ళు పస్తులు పడుకొంటూంటే ఎలా చూస్తూ సహించగలను. నవమాసాలు మోసి నన్ను కని యింతవాణ్ణిచేసిన నా తల్లి మందులేక రోగంతో బాధపడుతుంటే ఎలా చేతులు కట్టుకుని బాధ భరించగలను ? చెప్పండి. ఈ లోకంలో ప్రతిదానికీ డబ్బుకావాలి. అందుకే ఒక ఉపాయం ఆలోచించాను. పదిమంది స్కూలుపిల్లలకి ట్యూషన్స్ చెప్పుకొంటున్నాను. సాయంత్రం ఓ పచారీ షాపులో లెక్కలు రాయడానికి కుదిరాను. ఓ రోజు తిన్నా తినకపోయినా ఎలాగోలా గడిచిపోతుంది మా సంసారం" ఆ మాటలు అంటున్నప్పుడు శంకరం కంఠం కొంచెం వొణికింది అయినా ఆ మాటల్లో ఏదో చెప్పలేని పట్టుదల వుంది.

"ఈ మధ్య ఏ ఉద్యోగానికీ ప్రయత్నించలేదా?". ఆనందరావు అడిగాడు.

"ఎందుకు ప్రయత్నించలేదు సార్! రెండురోజుల క్రితం కూడా ఓ గుమస్తా ఉద్యోగానికి ఇంటర్వ్యూ కెళ్ళొచ్చాను" అన్నాడు శంకరం ముఖానికి పట్టిన చెమట తుడుచుకుంటూ.

"సెలెక్ట్ కాలేదా ?"

పెదవి విరిచాడు శంకరం.

"సార్! మీకు శకునాల మీద నమ్మకంలేదని అంటున్నారనుకోండి అయినా-నా కుతూహలంకొద్దీ అడుగుతున్నాను. ఆ రోజు మీరు ఇంటర్వ్యూకి బయలుదేరినప్పుడు ఎదురెవరొచ్చారో జ్ఞాపకముందా ?"

"ఎందుకులేదు కళ్ళకు కట్టినట్లు ఆ మనిషి నాకు జ్ఞాపకమున్నాడు. కాని ఆ మనిషివల్లే నేను ఇంటర్వ్యూలో సెలెక్ట్ కాలేదంటే నేను ససేమిరా వొప్పుకోను."

"మీకు నమ్మకం లేకపోవచ్చు గాని-ఈ శకునాలు నిజంగా జరిగి తీరుతాయి సార్!" అన్నాడు ఆనందరావు.

"మీ నమ్మకాన్ని కాదనే అధికారం నాకులేదు. కాని నా కలాంటి పట్టింపులు లేవని ముందే చెప్పాను."

"పోనీలెండి మీకు నమ్మకం లేకపోయినా నా కెందుకో ఈ శకునాలమీద గట్టి నమ్మకం సార్! నా నమ్మకం ప్రకారం మీకు ఎదురొచ్చినవాడు వొట్టి పాపిష్టివాడులా వున్నాడు. వాడి ముఖం చూస్తేనే పాపం చుట్టుకొనేలా వుంది. మీరిన్ని కష్టాల్లో వుండికూడా మీరు సెలెక్ట్ కావడం లేదంటే అదంతా కేవలం మీకు ఎదురయ్యే వాళ్ళ అపశకునమే అయ్యుంటుంది" అన్నాడు ఆనందరావు

శంకరం ఏమీ మాట్లాడలేదు కాని ఆనందరావు ముఖంలోకి చూస్తూ వుండిపోయాడు.

"సార్! ఆ రోజు ఎదురొచ్చిన వ్యక్తి మీకు బాగా జ్ఞాపక ముందంటున్నారుగదా. ఎవరుసార్ ఆ పిల్లిముఖం వాడు."

చెప్పడం యిష్టంలేనట్లుగా కొంచెం అయిష్టంగా ముఖం పెట్టాడు శంకరం.

"నా కుతూహలం కొద్దీ అడుగుతున్నాను. చెప్పండి సార్!"

"మీరు బలవంతం చేస్తున్నారు గనుక చెప్తున్నాను అంతేగాని నాకు ఈ శకునాలంటే అస్సలు నమ్మకంలేదు" అన్నాడు శంకరం

"ప్లీజ్..." ఆనందరావు అభ్యర్థన.

"మీరే"
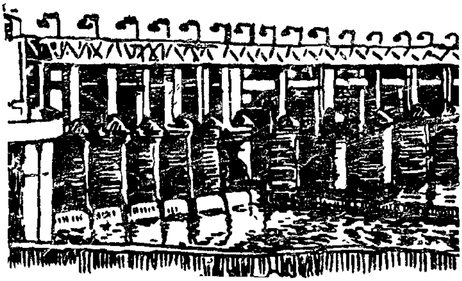
"............"